

Το «σκάνδαλο» του Σταυρού και το Ισλάμ

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτικός φανατισμός](#) / [Ορθοδοξία και Δύση](#)



Τώρα, που γίνεται πολύς λόγος για το περίφημο «ισλαμικό τόξο», για τον κίνδυνο που διατρέχει η Δύση μπροστά στις απειλητικές διαθέσεις του Ισλάμ, είναι ίσως η κατάλληλη στιγμή να συνειδητοποιήσουμε κάποια ιστορικά μεγέθη σε σχέση με την Αλήθεια, με την οποία είναι αιώνια φορτισμένο το «σκάνδαλο του Σταυρού». Ένα αναμφισβήτητο ιστορικό μέγεθος είναι το Ισλάμ. Έφερε μηνύματα θρησκευτικά μέσω του Κορανίου σε εκατομμύρια ανθρώπους και ελέγχει την κοινωνική, θρησκευτική, πολιτική, ηθική ζωή τους. Ποιός μπορεί να του «γυρίσει την πλάτη» ελαφρά τη καρδιά; «Το Κοράνιο» ομολογεί ένας σύγχρονος μουσουλμάνος διανοητής, «δεν παρουσιάζει ένα δόγμα, αλλά ένα σύνολο ιδεών ή μία ιδεολογία για να αλλάξει την πραγματικότητα σε μια καλύτερη πραγματικότητα. Δεν περιγράφει μοναδικά ιστορικά γεγονότα, που ποτέ δεν επαναλαμβάνονται και που είναι το περιεχόμενο του δόγματος, αλλά περιέχει γενικές αρχές για κάθε εποχή και κάθε τόπο. Τα γεγονότα που περιγράφονται είναι ανθρώπινες πραγματικότητες, και μπορούν να επαναληφθούν». Εμείς οι Ορθόδοξοι κάνουμε το λάθος να θέλουμε να αγνοούμε αυτή τη διάσταση του Ισλάμ, την πολυδιάστατη, και να υπολογίζουμε μόνο τις μεμονωμένες αντιδράσεις μιας και μόνο πλευράς του, της πολιτικής. Ισλάμ δεν είναι μόνο αυτό που υποβάλλεται σαν πολιτική από τα ισλαμικά κράτη, αλλά ένα σύμπλεγμα αντιμετώπισης της πραγματικότητας, όπως αυτή εμφανίζεται στο ιστορικό γίγνεσθαι.

Βάση της θεολογίας του Ισλάμ είναι ο αυστηρός μονοθεϊσμός του και βάση της

ηθικής του είναι πάντοτε η βιολογική πραγματικότητα της ανθρώπινης φύσης. Κάθε πέταγμα της ανθρώπινης ψυχής πέρα από την πραγματικότητα θεωρείται ιδεαλισμός, αντίθετος στις κοινωνικές δυνατότητες και στο δίκαιο των φυσικών νόμων.

Κλεισμένο το Ισλάμ εδώ και αιώνες τώρα σε μian αποστεωμένη θεολογία, «που έχασε την επαφή του με τον κόσμο» κατά την ομολογία ενός λογίου μουσουλμάνου, χάνει καθημερινά τη δυνατότητα εξόδου του από τα όριά του για ένα καρποφόρο διάλογο με τους μη μουσουλμάνους. Ο ίδιος λόγιος φέρει το χαρακτηριστικό παράδειγμα της ύπαρξης στο χριστιανικό κόσμο πολλών ισλαμολόγων και μελετητών γενικά της ισλαμικής κουλτούρας (κληρικούς και λαϊκούς), ενώ αδυνατεί να διακρίνει ένα «μουσουλμάνο χριστιανολόγο», όπως χαρακτηριστικά αναφέρει, στον κόσμο του Ισλάμ.

Έτσι και για τους μουσουλμάνους η συνείδηση της πολυδιάστασης τού Ισλάμ είναι επιφανειακή, αφού από τους ίδιους προβάλλεται είτε ως θρησκεία, είτε ως πολιτική, είτε ως κουλτούρα, είτε ως εθνικισμός.



Η Ορθόδοξη πίστη αντίθετα, όντας η φανέρωση της Αλήθειας επεκτείνεται, πέρα από τον ιστορικό χαρακτήρα που διαθέτει, μέχρι τα όρια του «σκανδάλου του Σταυρού και της Ανάστασης», κάτι που για το Ισλάμ είναι απαράδεκτο.

Ο Μωάμεθ κινείται μέσα στα πλαίσια της γήινης αποστολής του και φέρει μηνύματα που απευθύνονται βασικά σε ένα λαό, τον αραβικό, και ταυτόχρονα σε κάθε άνθρωπο κάθε φυλής και γλώσσας, δίνοντας έτσι μια οικουμενική διάσταση στην ιδεολογία του. Η διδασκαλία του κινείται μέσα στα όρια του λογικού και του εφικτού, γι' αυτό και κάθε ιστορικό γεγονός, που αναφέρεται στο βίο και την

πολιτεία του Προφήτη του Ισλάμ, είναι δυνατό να επαναληφθεί, είναι απλώς το παράδειγμα για μίμηση.

Η Αλήθεια του Ιησού Χριστού όμως είναι ένα ανεπανάληπτο γεγονός, που είναι δυνατόν να επαναλαμβάνεται μόνο στο λειτουργικό χρόνο.

Η σταύρωση είναι το γεγονός, με το οποίο ξεπερνιέται η ανθρώπινη λογική. Η Ανάσταση είναι το γεγονός, με το οποίο ανατρέπεται η πεπτωκυία φύση.

Καί τα δύο αυτά γεγονότα το Ισλάμ τα θεωρεί σκάνδαλο. Γιατί, καθώς γράφει ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας Αναστάσιος Γιαννουλάτος, «εξευτελισμός και σταύρωσις σημαίνουν ήτταν. Το Ισλάμ δεν δύναται να συμφιλιωθή με την αντίληψιν του πάθους, του εξευτελισμού του ανθρώπου του Θεού. Και δεδομένου ότι αρνείται την ανάστασιν, προτιμά να υπερκεράση το 'σκάνδαλον' του σταυρού του Χριστού με την άρνησιν της ιστορικότητος της σταυρώσεως». Είναι χαρακτηριστική η ακραία άποψη μουσουλμάνου θεολόγου ότι εάν δεν υπήρχε το σκάνδαλο του σταυρού ίσως το Ισλάμ και ο Χριστιανισμός όχι μόνο να ήταν κοντά αλλά και να είχαν συγχωνευθεί σε μία θρησκεία (Nasr). Οι ίδιοι όμως ομολογούν ότι για το Ισλάμ οι λίγες έστω αναφορές στο θέμα του θανάτου του Ιησού δείχνουν ότι δεν πρόκειται για ένα «απλό συγκεκριμένο ιστορικό γεγονός», αλλά για μια βαθιά πνευματική πραγματικότητα, «σημάδι της Σοφίας του Θεού».

Οι παραπάνω ομολογίες δείχνουν τη δυνατότητα που υπάρχει να γνωρίσει ο κλειστός κόσμος του Ισλάμ τη χριστιανική πίστη και με ένα άλλο «μάτι» να εκτιμήσει τις σημερινές καταστάσεις. Ας μην ξεχνάμε ότι κάτω από τη σκιά του σταυρού δεν ήταν λίγοι εκείνοι οι διώκτες που γαλήνεψαν, και εκείνοι οι αμφισβητίες και οι αρνητές που ξεκαθάρισαν μέσα τους τί ήθελαν. Το πρόβλημα είναι πώς θα παραμεριστεί εκατέρωθεν η πολιτική σκοπιμότητα, ο θρησκευτικός φανατισμός, ο εγωισμός, ώστε να συναντηθούν οι άνθρωποι κάτω από τον «σκανδαλώδη» σταυρό.

Γιατί ως προς το αποτέλεσμα είναι ο καθείς παραπάνω από βέβαιος ότι θ' ανατείλει η Ανάσταση.

(Αλέξανδρος Καριώτολγου, «Ορθοδοξία και Ισλάμ», εκδ. Δόμος, σ. 124-127)

<http://bit.ly/13lziUI>